

ਫੁਲ ਬੈਚ

ਜੀ.ਡੀ. ਖੇਸਲਾ, ਸੀ. ਜੇ., ਡੀ. ਫਲਸੋ ਅਤੇ ਜੀ. ਐਲ. ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਡੀ ਈ ਐਲ ਐਚ ਆਈ ਦਾ ਨਗਰ ਨਿਗਮ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

M/s ਸੋਹਨਾ ਮਲ-ਇੰਦਰ ਸੇਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1953 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 560.

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ—ਸੈਕਸ਼ਨ 61—ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ' ਤੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਜੋ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਪਤ, ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਵੇਚੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ—ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ—ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ (1935)—ਸੈਕਸ਼ਨ 143, ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)—ਆਰਟੀਕਲ 277—ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 61, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ 1916 ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ' ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ "ਆਯਾਤ" ਅਤੇ "ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ' ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਰਯਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਇੱਕ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮਿਊਂਸਪਲ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਨ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ' ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਿਸ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ (ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 143 ਦੁਆਰਾ)। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 277 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ' ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1940, ਨੇ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ; ਇਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜੋ 1916 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨਗਰ ਨਿਗਮ, ਦਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤਾਂ ' ਤੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਵਸੂਲੀ, ਜੋ ਇਸਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਪਤ, ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹਨ।

22 ਅਗਸਤ 1953 ਦੀ ਮਿਤੀ 22 ਅਗਸਤ, 1953 ਦੇ ਨਾਲ, ਵਧੀ ਹੋਈ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਚੱਢਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਚੰਦਰ ਗੁਪਤਾ ਸੂਰੀ ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 4 ਦਸੰਬਰ, 1951; ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਹਿਮਿਲਟਨ ਰੋਡ, ਰੇਲਵੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ' ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਦਈਆਂ ਲਈ ਮਾਲ ' ਤੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਟਰੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੜਕ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਨਾ। ਲਾਗਤ

ਜੀ.ਐਸ. ਪਾਠਕ, ਐਚ. ਹਾਰਡੀ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ:

ਏ.ਆਰ. ਵਿਗ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਖੰਨਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਫਾਲਸ਼ੋ ਜੇ.—ਇਸ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

1950 ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਫਲ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ ' ਤੇ, ਹੈਮਿਲਟਨ ਰੋਡ ਰੇਲਵੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ' ਤੇ ਰੇਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨਾ ਅਤੇ ਮੋਟਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਲੋਡ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਨਿਰਯਾਤ ਲਈ ਟਰੱਕ. ਜਨਵਰੀ, 1947 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਮੈਂਜੂਦਾ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਦਾਇਰਾ 1 ਮਈ, 1947 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਰੇਲ ਦੁਆਰਾ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਹੈਮਿਲਟਨ ਰੋਡ ਰੇਲਵੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ' ਤੇ ਲੋਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਯਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਲ ' ਤੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਚੌਥੇ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੀ:

ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਖਪਤ, ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਵੇਚੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ' ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਕਮੇਟੀ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ?

ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ "ਮਿਊਂਸਪਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ" ਸ਼ਬਦ "ਉਪਯੋਗ, ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਵੇਚੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਖੇਜ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਦਿੱਲੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਯੂ.ਪੀ. ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ 'ਤੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਾਉਣਾ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨਾਸਪਤੀ ਕੰਪਨੀ (ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰ. 64-ਡੀ ਆਫ਼ 1955) ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 23 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਸਾਡੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਅਸੀਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ, ਪਰ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਚੌਥੇ ਮੁੱਦੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੀ:-

ਕੀ 1940 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਪਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ?

ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ, ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰਸਮੀ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਅਥਾਰਟੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਬੰਦੋਬਸਤ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਸਟੀਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 1916 ਤੱਕ ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ 28 ਫਰਵਰੀ, 1916 ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਡੀ-2 ਹੈ, ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਇਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“1911 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, III ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਉਪ ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਤੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਕਿ 1 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਜੂਨ, 19, 16, ਸ਼ਡਿਊਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਆਰਿਕਲਾਂ 'ਤੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਰਾਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਮੌਜੂਦਾ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦਿੱਲੀ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।”

ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ

ਜੇ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ 1916 ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ (3) ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ: -

2) ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰੋ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 80-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਥਾਨਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ।

"(3) ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ।"

ਉਪ-ਧਾਰਾ (12) ਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1916 (ਡੀ-3) ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ। 14 ਮਾਰਚ, 1917 (D-4) ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ "ਆਯਾਤ" ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਅਰਥ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ "ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਲ ਦੀ ਦਰਾਮਦ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਡਿਊਟੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਰਯਾਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ।

1936 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ 18 ਨਵੰਬਰ, 1939 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਕਾਪੀ ਡੀ-8) ਦੁਆਰਾ, 1937 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (ਅਡਾਪਟੇਸ਼ਨ ਦਿ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਆਫ ਇੰਡੀਅਨ ਲਾਅਜ਼) ਆਰਡਰ ਦੇ ਤਹਿਤ; ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2), ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ:

"ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਲੈਜਿਸਲੇਚਰ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰੇ।

ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ, 1935

ਬਸਰਤੇ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਜੋ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ;

ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ: -

(I) ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 188 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲੇ, ਅਤੇ

(II) ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਨਵਰਾਂ ਜਾਂ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਓ, ਘਟਾਓ ਜਾਂ ਸੋਧੋ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ, 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਿਉਂਸਪਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਉਹ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1935, ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਬਚਤ ਉਪਬੰਧ ਆਰਟੀਕਲ 277 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ, ਡਿਊਟੀ, ਉਪਕਰ ਜਾਂ ਫੀਸ, ਜੋ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਟੈਕਸ, ਡਿਊਟੀਆਂ, ਉਪਕਰਾਂ ਜਾਂ ਫੀਸਾਂ ਦਾ ਯੂਨੀਅਨ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।"

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ 1935 ਦੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੋਧ

ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ 61 ਤਹਿਤ 18 ਜਨਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਟੈਕਸਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਥਿਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ ਕਿ 1940 ਵਿੱਚ, ਜੋ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਟੈਕਸ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1940 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: -

“ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 (1911 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ III) ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (10) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ, ਸਿਵਲ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ 21 ਜੁਲਾਈ, 1940 ਤੋਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਜਾਂ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਅਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ A ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਅਨੁਸੂਚੀ B ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 71 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

21 ਜੁਲਾਈ, 1940 ਤੋਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਸੰਬੰਧੀ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।”

ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਉਪ-ਧਾਰਾ (10) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 62 ਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 62 ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਵਾਸੀ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੇਧਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (10) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (ਅਡੈਪਟੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲਾਅਜ਼) ਆਰਡਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61(2) ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 277 ਦੇ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਧਾਰਾ 143 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

“ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ, ਡਿਊਟੀ, ਉਪਕਰ ਜਾਂ ਫੀਸ, ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਸੂਬੇ, ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਨਵਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟੈਕਸ, ਡਿਊਟੀਆਂ, ਸੈਂਸ ਜਾਂ ਫੀਸਾਂ ਦਾ ਫੈਡਰਲ ਲੈਜਿਸਲੇਟਿਵ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਖੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।”

ਟੈਕਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 1940 ਵਿੱਚ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਸੀ। ਵਿਦਿਅਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ ਫੈਡਰਲ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਖਪਤ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਉਪਕਰਾਂ ਲਈ ਸੀ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, 21 ਜੁਲਾਈ, 1940 ਤੋਂ, 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1940 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਵਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸਿਰਫ 1916 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ 1940 ਵਿੱਚ ਉਪ ਧਾਰਾ (10) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਵਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ।, ਅਤੇ 1940 ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸੀਅਲ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਓਕਟੋਬਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਤਕਨੀਕੀ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਧਾਰਾ 6, 1(2) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 143(2) ਵਿੱਚ "ਲੱਗਿਆ" ਅਤੇ "ਲੱਗਣਾ ਜਾਰੀ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਕਸਫੋਰਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ "ਲੇਵੀ" ਸ਼ਬਦ ਥੋਪਣ ਅਤੇ

ਵਸੂਲੀ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ।

ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਮੁਦਈਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1916 ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਸਿਰਫ 1940 ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਆਫ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸਿਰਫ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਕਲੋਤੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਕੀ 1940 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਿਵਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ, ਇਸ ਲਈ, ਟੈਕਸ 1940 ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਰੂਪ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥ ਵੱਲ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 1940 ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ, ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਿਰਫ ਪੁਰਾਣੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ 21 ਜੁਲਾਈ, 1940 ਤੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜੇ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੰਕੋਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 21 ਜੁਲਾਈ, 1940 ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਟੈਕਸ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਜੋ ਕਿ ਲਾਗੂ ਸੀ 1916 ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ।

ਖੇਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।